



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 268/2021
02.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Владимир Јанковић адвокат из ..., против туженог „Dioscourti Radig“ д.о.о. Крушевац, кога заступа Ђорђе Попић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1021/20 од 08.09.2020. године, исправљене решењем тог суда Гж 1021/20 од 26.10.2020. године на седници одржаној 02.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1021/20 од 08.09.2020. године, исправљене решењем тог суда Гж 1021/20 од 26.10.2020. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1021/20 од 08.09.2020. године која је исправљена решењем тог суда Гж 1021/20 од 26.10.2020. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 244/19 од 15.01.2020. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату износа од: 6.763.288,00 динара на име главног дуга са законском затезном каматом од 07.04.2016. године до исплате, 40.000,00 динара на име накнаде у кашњењу у испуњењу доспелих новчаних обавеза и обавезан тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 439.616,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Супротно наводима ревизије, пред другостепеним судом није учињена ниједна од битних повреда одредаба парничног поступка, па ни она која би се састојала у измени чињеничног основа на који се примењује материјално право без одржавања

другостепене расправе, јер је другостепени суд прихватио чињенично утврђење првостепеног суда које се односи на то да тужилац није имао уговор о заступању, којим би био овлашћен да сачини правне послове за које захтева награду.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, тужилац је туженом пружао адвокатске услуге од 2005. године, према генералном пуномоћју од 03.04.2006. као и посебном пуномоћју од 06.06.2011. године којим је овлашћен да предузима правне послове који се односе на продају покретне и непокретне имовине туженог у л.н. ... и ... к.о. Тужилац потражује од туженог укупан износ од 6.763.288,00 динара, од чега износ од 1.616.503,00 динара по фактури од 29.12.2014, а износ од 5.146.785,00 динара по фактури од 04.04.2016. године, све на име састава нацрта два уговора о међусобним правима, обавезама и одговорностима за оснивање друштва са ограниченом одговорношћу мешовитим капиталом, од којих је један од 25.11.2013. године са предузећем „ББ“ д.о.о. из ..., а други од 16.10.2014. године са предузећем DND FARM д.о.о из Београда. У рачунима које је испоставио туженом нема позивања на основ тако обрачунатих износа већ су наведене напомене – радње за које тужилац тврди да их је предузео у вези са сачињавањем нацрта уговора. Тако је у рачуну од 29.12.2014. године наведено да је присуствовао на три састанка, проверио бонитет фирме, доставио процену вредности имовине, пописну листа основних средстава, техничко-технолошки опис заједничког посла, сачинио прву верзију уговора, захтев туженог за измену уговора, нову верзију уговора и усаглашену верзију уговора, а у рачуну од 04.04.2016. године да је присуствовао једном састанку, саставио извештај о намераваном заједничком послу, спроводио договор путем мејлова, присуствовао састанку у Између парничних странака није био закључен уговор о заступању, а нарочито не у писменом облику, којим би висина награде била одређена сразмерно успеху у поступку, односно предузетим правним радњама. Генерално овлашћење тужиоцу од 2006. године тужени није опозвао, али тужилац није доказао нити навео да је и које је радње према том овлашћењу предузео, нити је то учинио у вези са овлашћењем од 2011. године које се односи на продају покретне и непокретне имовине, а у коме није наведена обавеза сачињавања нацрта уговора чији је састав тужилац тарифирао.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и одредбе Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/2012) према којој се одређује начин вредновања, обрачунавања и плаћања награда за адвокатске услуге и накнада трошкова за рад адвоката (чл. 1), које (награда и накнада) адвокату припадају за радње обављене по пуномоћју, решењу надлежног органа, усменом или писменом налогу странке (чл. 2. ст. 1), с тим што у имовинскоправним предметима адвокат може у писменом облику са странком уговорити награду за рад у сразмери (проценту) са успехом у поступку односно са успехом у правним радњама које ће за странку предузети, али уговорени проценат не може бити већи од 30% (чл. 7), првостепени суд је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је прихватио чињенично-правни закључак првостепеног суда. Тужилац, иако је имао извесна овлашћења за заступање туженог, није доказао које је радње извршио, нити по ком основу је одмерио њихову вредност, јер се рачуни испостављени у паушалном износу не могу сматрати доказом о извршеним адвокатским услугама, није доказао садржину евентуалних усмених договора, нити је са туженим закључио уговор о заступању у писаној форми који би га овлашћивао на награду за рад у проценту од вредности имовине. С обзиром на изложено, другостепени суд је закључио да је првостепени суд правилно поступио када је захтев одбио применом правила о терету доказивања из чл. 231. ст. 2. ЗПП.

Правилан је чињенично-правни закључак нижестепених судова. Није од утицаја позивање тужиоца у ревизији на Тарифни број 74. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, на који се он први пут посредно позвао тек у жалби помињањем да су његове услуге обрачунате у проценту од 1,5% од вредности правног посла од 04.04.2016. године (3.000.000 евра) и 29.12.2014. године (900.000 евра), јер је за примену како овог тако и било ког другог тарифног броја неопходно је да постоји уговор о заступању на основу кога је адвокат предузимао радње за које тражи награду, а у конкретном случају та чињеница није доказана.

На основу изложеног Врховни касациони суд је одбио тужиоачеву ревизију као неосновану и одлучио као у изреци пресуде, применом члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима ревизијског поступка из става другог изреке ове пресуде донета је с обзиром на постигнути успех по ревизији и на чињеницу да трошкови одговора на ревизију нису били потребни, применом члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић